

[Finansministeren.]

tager tilstrækkeligt hensyn til de meget betydelige investeringskrav både af militær og civil art, som ligger foran os. Jeg vil anbefale dem, som vil tænke over disse ting, hellere at se på nationalbankens beretning, hvori man understreger betydningen af, at vi benytter den nuværende situation til at danne os en valutareserve.

Jeg skal iøvrigt ikke komme nærmere ind på de almindelige finanspolitiske betragtninger, som det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard fremsatte. Som tidligere bebudet vil regeringen senere, når vi kommer med forslag, fremsætte sine synspunkter på finans- og skattepolitikken, således som den ser ud efter den senest mulige bedømmelse. Jeg benytter udtrykkeligt ordene „senest mulige bedømmelse“ i anledning af det ærede medlem hr. Oluf Pedersens bemærkninger om, at rigsdagen har ventet. Det er rigtigt, at rigsdagen har ventet og har måttet vente, men jeg mener, at netop under den nuværende situation, da forholdene er skiftende, og da det er meget svært at bedømme tendenserne, er det ønskeligt, at vi har den senest mulige bedømmelse som grundlag, når der skal træffes beslutning et længere stykke tid fremover.

(Kort bemærkning).

Oluf Pedersen: Det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard advarede. Ja, det ærede medlem advarede også i sin tid i Skive regeringen imod at give los. Et par dage efter rejste det ærede medlem herind og anbefalede at yde flere Marshallån.

Det er uomtvisteligt, at når man pumper statsmidler ud, så tvinges man til binding på anden måde, altså bunden opsparing og udpumpning af statsmidler er to ting, der hører sammen. Derfor synes jeg, det ville være naturligt, at man standsede den bundne opsparing. Så fik man flere private midler, og så behøvede man ikke statsfinansiering. Jeg er sikker på, at selv den højtærede finansminister er enig med mig heri; det svarer også til den overenskomst, man har med nationalbanken.

Jeg talte før om, at rigsdagen venter og venter, og at der vel skal indgås et forlig bagefter. Jeg antager, at når man skal drøfte forlig, går det ligesom sidste år. Da fik vi dels den bundne opsparing, som var en fejltagelse, dels fik vi det sjuskeri, at finansministeren gik hen og krævede penge op, som der slet ikke var lovhjemmel for. Den slags kunne man undgå ved at tage hver lov for sig og lade være med den

forligsgryde, hvor godt og ondt blandes sammen, så at man får så meget dårligt med som muligt.

Ordføreren for forslagsstillerne (Alfred Jensen): Jeg vil gerne benytte anledningen til at takke det ærede medlem hr. Oluf Pedersen for hans tilslutning til forslaget. Samtidig vil jeg beklage, at man ikke er gået ind i en saglig drøftelse af problemerne i forbindelse med opkrævningen af anden rate af den bundne opsparing. Det undlod jo de tre talere, der havde ordet efter det ærede medlem hr. Oluf Pedersen.

Måske det ærede medlem hr. Øllgaard lige forsøgte det, men det blev alligevel ikke til noget, idet han sagde, at problemet om at indstille opkrævningen af den bundne opsparing ikke er nyt, det har været rejst før. Det er rigtigt; selve problemet om at indstille denne opkrævning har været rejst før, men det var under andre omstændigheder, at det skete i november måned i fjor. Det var på et tidspunkt, da konjunkturerne ikke viste så stærke tendenser til deflation, som de gør i øjeblikket. Det er en af årsagerne til, at vi har fremsat forslaget, og også en af årsagerne til, at man fra anden side advarer mod at foretage opkrævningen af anden rate.

Jeg deler ikke de betænkeligheder, som ministeren og det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard fremsatte angående virkningerne af at indstille opkrævningen, og jeg forstår ikke, at det, som ministeren indvendte mod lektor Arne Lunds bemærkninger om tvangsopsparingen, skulle gå for en argumentation, idet ministeren sagde, at lektoren holdt sig til det øjeblikkelige. Ja, det er da givet, at han må holde sig til det øjeblikkelige, når han vurderer situationen i dag, og siger, at under disse omstændigheder — det er en måneds tid siden, han skrev artiklen — er det ikke forsvarligt at opkræve anden rate. Det er den øjeblikkelige situation, man må holde sig til.

Jeg synes ikke, der er kommet et eneste argument, der godtgør, at det er forsvarligt at opkræve anden rate. De betragtninger, jeg har fremført dels i fremsættelsestalen, dels i mit korte indlæg for angående arbejderes og tjenestemænds muligheder for at betale den, er ikke blevet imødegået, for det skal vel ikke betragtes som en imødegåelse, når finansministeren sagde, at det ikke var rigtigt, at lønforhøjelsen kom efter prisstigningen, idet ministeren tænkte på den lønforhøjelse, der kom udover prisstigningen. Jeg kan betro ministeren, at ca. halvdelen af den danske arbejderklasse